

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
lísti po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošlja
upravnistvu.
Rokopisi pa
urednistvu
„Ježa“
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

V liceju.

»Kaj vam je toraj znano o krogih, go-spodična?«

»Krogi so različni, prosti in fini. Najfinej-ši krogi so seveda — oficirski!«

V likalnici na lesk.

Prva: »To je pa gotovo srajca doktor-ja S.«

Druga: »Kaj ti ne pride na um! Doktor S. ima samo svilnate srajce!«

Eksotični gost.

Tu je c: Prosim, n- znanite gospodu: Don Pablo Jose Francesco Filippi de Alcala y Grande Notre de Rio.«

Hišinja: »Dobro, toda prosim naj vsto-pajo lepo drug za dru-gim, ne vsi naenkrat!«

KROTILKA LEVOV.

Pred nekoliko leti je vzbudil Kreutzerjev zverinjak po vseh mestih, kjer je prirejala krotilka levov lepa Kora svoje drzne predstave veliko občudovanja.

Tudi v mestu B. se je vse čudilo lepi Kori, ko je dražila divje leve in tigre do skrajnosti, vkljub temu pa se divje zveri zanjo niti zmenile niso, tembolj pa so prežali na Koro na prvem prostoru sedeči gospodje, kako bi jo dobili v svoje roke.

Kora pa je znala krotiti ne samo leve in tigre, temveč tudi vsiljive moške, da se ji nihče ni upal preblizo.

Nekega večera je posetil predstavo tudi ruski knez Persikof. Z velikim zanimanjem je opazoval lepo Koro, ko je stala pogumno sredi levov ter jih dražila, a ko ga je njegov sosed opozoril na veliko nevarnost dejanja lepe Kore, vzkliknil je knez:

„Prava reč; zveri so pač ukročene in domače. To vam hočem dokazati. Šel bom tudi jaz mednje!“

„Prevzvišenost“, dostavil je spremljevalec plašno. „Ali pa veste kaj tvegate s tem?“

„Kaj pač?“ vprašal je knez hladno.

„Življenje, ker vas bodo zverij raztrgale.“

„Smešno! Zverij me ne bodo raztrgale, ostal bom živ!“

Kakor je vsakemu knezu marsikaj mogoče doseči, tako je tudi ruski knez Persikof dosegel dovoljenje posetiti divje zveri v kletki.

Ko se je ta drzni namen izvedel po mestu, začeli so nekateri trditi, da ga bodo zverij raztrgale, drugi zopet, da ga ne bodo. In začelo se je staviti vse vprek visoke stave, časopisi pa so bili polni te senzacijske vesti.

Zaman so se trudili knezovi znanci odvrniti ga od drznega namena.

„Knez Persikof ne prekliče nikdar svojih besed!“ zavrnil jih je.

„Zverij ga bodo raztrgale!“ „Zverij ga ne bodo raztrgale!“ Tako so bila mnenja po vsem mestu.

Nekega dne priredila se je predstava samo za povablence in tedaj je imel knez Persikof izvršiti svoje drzno dejanje.

Vstopil je pogumno v kletko, kjer je baš lepa Kora dražila razljučene zverij.

„No, kaj se mu je zgodilo?“ vprašali bodo cenjeni čitatelji. „Ali je zapustil zdrav divje zverij ali ne.“

„Ne; srce mu je razmesarila lepa Kora tako, da ni mogel več zapustiti zverinjak, temveč je ostal pri lepi Kori do danes in sedaj raznaša knez Persikof za Kreutzerjev zverinjak reklamne letake.“

V obrambo.

O n: „Sumim te, ženka, da imaš z doktorjem L. intimno razmerje!“

O n a: „Beži, beži, pa ravno s tem še nisem imela ničesar!“

Nepotrebno.

G o s p o d: „Tako je, milostna. Ako sedem vam nasproti, gledam vam nepremično v oči, gladim vaša lica v gotovi smeri in izpregovorim med tem nekaj primernih besedi, tedaj ste hypnotizirani in meni popolnoma na uslugo!“

G o s p a: „Čemu vendar toliko — predpriprav?“

Pri preiskovalnem sodniku.

S o d n i k: „Pa vam je tudi res obljubil zakon?“

T o ž i t e l j i c a: „Seveda! Meni je moral še vsak prej zakon obljubiti, predno sem začela ž njim intimneje občevati!“

Pojasnilo.

T o v a r n a r (svojemu potovalcu ob vrnitvi): „In niti enega naročnika mi niste prinesli s seboj?“

P o t o v a l e c: „Novih naročnikov nisem mogel pridobiti za naše blago; pri dosedanjih naših naročnikih se pa nisem upal oglasiti.“

Nesporazumljenje.

„Z vami, dražestna gospica, bi se takoj zaročil!“

„Oho, vi bi bili zadnji!“

„Tako! Koliko zaročencev pa ste že imeli pred menoj?“

Domač prizor.

„Pomisli, ljubi mož, gospod, ki je bil pri meni, je vendar moj daljni sorodnik!“

„Zato pa; kot d a l j n i sorodnik se je preveč tebe tiščal!“

OB SPREMSTVU . . .

Vsako leto je prišel na jesen v Ljubljano, obiskat svoji dve sestri. Tudi letos se je napotil in z veseljem je bil sprejet pri sestrah, z veseljem so ga pogostili in sprejeli znanci izza starih let. Ni čuda torej, če so ga ti stari znanci povabili zvečer k „Lipi“ na prijateljski sestanek in na mal pogovor o dogodkih, ki so se pripetili v dolgi dobi enega leta. Nič posebnega ni torej, če se je razšla vesela družba jedva tedaj, ko se je jel kazalec ure pomikati že čez dvanajsto številko.

Temno je bilo na ulici in burja je brila okrog oglov, ko so si stisnili dobri prijatelji roke in odšli vsak proti svojemu domu. In tako je rinil tudi Stanko, tako je namreč ime našemu junaku, proti stanovanju svojih dveh sester. Stopal je precej moško in samozavestno proti Staremu trgu. Ravno na ovinku, ko je prišel čez most, pa zagleda tik za seboj temno, tesno zavito žensko postavo, ki mu sledi. Kot resen človek, ki ima doma lepo ženico, je ni hotel ogovoriti, ampak se je vstavil, hoteč jo pustiti dalje svojo pot in ji s tem pokazati, da se ne briga dosti za njen manever. Aglej ga vraga, tudi ona se ustavi. Ne meneč se zanjo, gre dalje in pride do stanovanja. A kako skozi zaprta vrata? Ključ je pozabil doma, zvonca ni . . . vražja smola. Sestri že spita, buditi jih ni sedaj. Gleda proti oknu, a nič. Nič družega mu ne preostaja, kakor prenočiti v hotelu in zato si je izbral hotel Ilirijo. Obrne se in hoče oditi, a vrag, par korakov od njega stoji že zopet ona ženska.

Kaj hoče od mene, kaj me zasleduje? . . . vpraševal se je, govoreč polglasno s seboj.

Napoti se čez Glavni trg proti prenočišču. Lepo je sijal mesec in metal dolge sence po cesti.

Zelo mu je bilo neprijetno, ker so ga srečavali ljudje, in se ozirali za njim in za črno postavo. Neljubo mu je bilo in zato je pospešil korake. Pred Prešernom se pa ožunači in stopi proti njej, da jo vpraša, kaj hoče pravzaprav od njega . . . A tudi ona se obrne in stopi nekaj korakov nazaj.

Stanko zakolne prav po kranjsko in se obrne, da ide dalje svojo pot. Že je pred Unionom in ko se tu ob lepi luči obrne, zagleda jo že zopet to prokleta nadležnico. V Predilnih ulicah se pa mogočno razkorači in začne vpiti nad njo. A ona stoji tiho in mirno kakor angelj, ne gane se, niti ne odgovori z eno besedo. To ga razjezi še bolj, ker mu je bilo vse nekamo sumljivo. Če bi hotela kaj od njega, ne bi bežala pred njim, ne bi molčala, ko je vpil nad njo in jo vpraševal, kaj želi od njega. Hitro se torej pririne iz temne Predilne ulice v živahno Kolodvorsko ulico, ker se mu je sum večal in ni znal, kakšne namene ima ta prokleta ženska,

Zato pospeši korake proti hotelu, v nadi, da ostane črna postava za njim in ga pusti potem v miru. Ko se pa pred vrati obrne, zagleda zopet njo, ki tudi žuri korake. Stopi v kavarno in sede h gorki peči ter si naroči čaj z rumom. Ni še nesel enkrat k ustom, ko se vrata počasi odpro in kdo stopi v sobo . . . ? Ona, vrag . . . Sede mu ravno nasproti k mizi in mu gleda predrzno v oči. Kot bi sedel na trnju, tako je bilo Stankotu in z veseljem je pozdravljaj bledega natakarka, ki mu je rekel, da je postelja že pripravljena.

Vstane hitro od mize, plača in se obleče, a kako se začudi, ko nje več ne zagleda. Izginila je ona, a kdaj in kako . . . ?! Bilo mu je res čudno in cela stvar nejasna. Vesel je bil tega in zato je tem hitreje odšel v svojo sobo, jo dobro zaklenil in legel na posteljo ter hitro zadremal. Bil je precej utrujen in zato je bil počitka tembolj potreben . . .

* * *

Zjutraj ga je že na vse zgodaj zbudil električni zvonec, kakor je snoči naročil.

Dvigne se v postelji . . . a skoro omahne . . . ona postava stoji ob postelji in se mu reži v obraz. Gleda jo, a sedaj se mu zdi znana. Pozna jo. Saj je ta nočna spremljevalka vendar „moralčna afna“ in on jo do sedaj ni spoznal . . .

V KOPALIŠČU.

„Ne bo vam preostalo drugo, kakor da se greste zdraviti v B.“, dejal mi je zdravnik resno, ko je preiskal moj goltanec. „Glasotvornice imate zatekle in je skrajni čas, da jih pustite negovati spretnemu specialistu.“

„In čemu naj bi se šel zdraviti ravno v B.?“

„V B.“, pripomnil je zdravnik kratko, „tam so na razpolago najboljše inhalacijske stanice“.

Naslednji dan sem se s prvim vlakom odpeljal v B. — kaj človek ne bi vse storil za oteklo glasotvornico.

Inhalacijske stanice so v B. resnično velikanske.

Pred vstopom ogre se pacient s platnenim plaščem in zdraviliški strežaj ga vtakne v stanico ter zaklene vrata za njim. Tako je pacient pol ure zaprt v stanici, ter izpostavljen raznim razvijajočim se parom. Ti pari sestoje iz soljene raztopline, eucalyptusovega olja itd. To je grozna mešanica toda na otekle glasotvornice baje dobro upliva.

Teh stanic večkrat tako primanjkuje, da strežaji s težavo pomirjajo čakajoče bolnike.

Nekega dne sem čepel tako zaprt v stanici, ali bolje rečeno v preka-jevalnici in sem baš premišljeval, kedaj se bom izpremenil v šunko, ko so se namah odprla vrata in v stanico je porinil strežaj ljubko deklico.

„Tako, gospodična; kar lepo sedite in lepo mirno, prav mirno pol ure potrpite“, zaklical je še za njo strežaj ter zaloputnil in zaklenil vrata.

Gospodična je mirno sedla na stol, katerega sem jaz pravkar zapustil, jaz pa sem se iz nasprotnega kota divil svežemu, krasnemu bitju.

In mirno je sedela gospodična na stolu, prav kakor ji je strežaj ukazal.

Dolgo nisem mogel vzdržati v svojem kotu. Ljubke poteze, krasne oči so bile zame tolika privlačna sila, da sem se kar nehote bližal bolj in bolj lepi deklici, dokler ji nisem naposled pritisnil na žarke ustnice krepkega poljuba.

Gospodična je sicer vzdihnila, toda ostala je mirna, kakor ji je ukazal strežaj.

Prvi trenutek me je moja drznost presenetila in umaknil sem se zopet v svoj kot; toda dolgo nisem mogel tam vzdržati, zato sem se omahovaje približeval gospodični ter jo še krepkeje poljubil.

Gospodična je zopet vzdihnila.

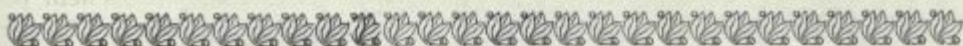
Ta procedura se je ponavljala toliko časa, da je strežaj odprl vrata ter povabil gospodično na sveži zrak. Tudi jaz sem hitel za njo iz stanice na veliko presenečenje vestnega strežaja, ki je najbrže pozabil, ko je gospodično porinil v stanico, da je malo poprej že mene vanjo zaprl. Stisnil sem strežaju krono v roko in ga tako pomiril. Med tem časom pa mi je ljubka gospodična izginila izpred oči.

Dan za dnevom sem iskal po zdravilišču B. svojo ljubko sotrpinko, naпослед sem jo pa vendar našel v bližnjem parku na klopi, ko je bila baš zaverovana v neko knjigo.

Predstavil sem se ji in ona me je takoj spoznala. Kmalu sem sedel poleg nje in kramljala sva kakor že stara znanca. Daleč naokoli ni bilo žive duše in zaradi tega me je vrag kmalu tako premotil, da sem jo hotel poljubiti, toda deklica me je ogorčena pahnila od sebe: „Tako drznost Vam kar najodločneje prepovedujem!“

Ogorčenje lepe deklice me je presenetilo: „Gospica“, sem ji dejal užaljen, „od kod pa ta nenadna izprememba? Ko sem vas poljubljal v inhalacijski stanici, pa niste bili prav nič užaljeni!“

„Tedaj?“ odgovorila je gospodična v vidni zadregi. „Tedaj? Mislila sem pač, da spada tudi to k zdravljenju, ker mi je strežaj zabičil, da moram mirno vse potpeti.“

MNENJA O ZVESTOBI.

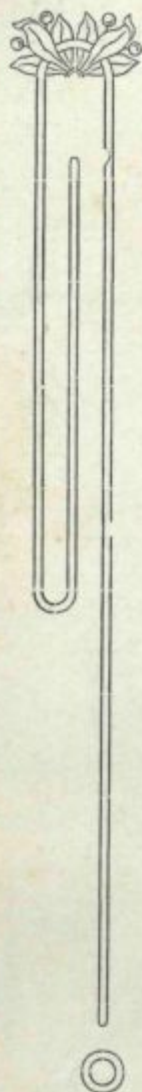
„Zvestoba je, ako se v petek seznanim s kakim gospodom ter dogovoriva sestanek za nedeljo in se v soboto ne odločim za kakega družega!“ meni žestnajstletna komptoaristka Fanči.

Komtesa Mimi pa meni: „Zvestoba je, ako sem z mamico na Bledu ter pošljem svojemu ženinu v Ljubljano razglednico s podpisom svojega bodočega hišnega prijatelja!“

Igralka Lili trdi, da je zvestoba tó, ako kak imovit častilec podpira svojo ljubico s tako obilnimi sredstvi, da lahko ostane ista vedno nemu in istemu poročniku zvesta.“

Petindvajsetletna vdova Malči pa je mnenja: „Zvestoba je to, ako soprog poprej umre, predno najde njegova soproga primerne hišnega prijatelja!“

Nova sobarica.

„Še nekaj — častilci vaši vas menda ne obiskujejo?“

„Ako je pri hiši dovolj mladih gospodov, potem ne!“

Nezaupnost.

A: „Rad bi pristopil vašemu društvu za varstvo živali.“

P r e d s e d n i k: „Dobro, vsprejem vas, toda dokazati mi morate poprej, da ste res prijatelj živali.“

A: „Mislim, da je dovolj, ako vam povem, da moj pes obeduje isto kakor jaz.“

P r e d s e d n i k: „Prav, a povejte mi sedaj, kaj obedujete vi!“

Prijetno.

- Pobegnita bova toraj z brzovlakom jutri zjutraj ob petih, ljubica!
- Jutri zjutraj ob petih? Moj soprog mi je pa svetoval, da pobegneva raje z večernim vlakom, ker ima boljše zveze!

Nezadovoljna.

- „Kako bi bilo lepo, gospodična Rezika, ko bi se odločili postati moja ženica, da bi potem živela skupaj pod eno streho!“
- „Ako mi ne morete družega obljubiti, kakor stanovanje pod streho, potem ne bo kruha iz te moke!“

Vsestranski.

Ona: „Oh, ko bi moje koleginja izvedele o najinem razmerju, to bi bilo strašno!“

On: To ste čudne! Še vsaka izmed tvojih koleginj mi je izrazila to bojazen.“

V letovišču.

Gospa (v hotelu): „Daleč na okoli ni videti nobene vojašnice, in hotelije se mi je drznil trditi, da je iz te sobe krasen razgled!“

Nasvet.

Igralka: „Ti vražji kritik! Kako me je ta zlodej strgal v časniku! Ko bi vedela kako, pa ga uničim!“

Režišer: „Poročite se ž njim!“

Kaj mislijo moški

v razni starosti, predno gredo k ljubiči na sestanek:

V 17. letu: Ali naj vzame s seboj šopek cvetlic ali svoje pesnitve.

V 20. letu: Ali naj jo poprosi za poljub.

V 23. letu: Ali jo hoče povabiti s seboj na izlet.

V 26. letu: Ali naj jo povabi s seboj na ples.

V 30. letu: Koliko denarja naj vzame s seboj.

Negalandni poštar.

Gospica: „Ali je kako pismo za „Vijolico“.

Poštar: „Žal, danes pa ni došlo nobeno ljubavno pismo!“

Gospica: „Dovolite; jaz mislim kupčijsko pismo!“

Poštar: „Oprostite; nisem vedel, da vi z ljubeznijo kupčujete!“

Živalski instinkt.

Prvi dijak: „Glej, glej, Spunt, kako se mi mačka prilizuje!“

Drugi dijak: „Gotovo je zavohala, da imaš — mačka!“

KAKOR SE POSOJA, TAKO SE VRAČA.

Mladi farmacevt Ivan Rezek je vstopil v službo v malem mestecu K. Največje njegovo veselje je bilo, ako mu je bila dana prilika potegniti kakega kmeta ali kmetico.

K temu porednežu je prišel nekoč kmet v lekarno ter ga prosil za božjo voljo, naj mu da kako zdravilo proti želodčni bolezni, na kateri trpi njegova žena.

„Tej bolezni se pa lahko odpomore,“ dejal je mladi lekarnar. „Dva krepka sunka v rebra, pa ji bo odleglo! To zdravilo vam dam zastonj,“ je dostavil smeje ter dvakrat krepko dregnil kmeta v rebra.

Kmet ni rekel na to ne bev ne mev, temveč je odšel domov. Naslednji dan pa je prišel zopet v lekarno:

„Prijatelj lekarnar,“ je dejal, „moji ženi je že odleglo, ko sem prišel domov, zato vam vrnem brezplačno mi dana zdravila, ter se vam prav lepo zahvalim.“

Pri teh besedah je dregnil lekarnarja dvakrat v rebra tako, da se je nagajivemu farmacevtu kar posvetilo.

Od tega dne je Ivanu Rezeku prešlo veselje do neumestnih šal.

Enfant terrible.

Pri trgovki U. prosil je trgovski pomočnik za roko nje hčerke.

„Zelo laskavo od vas“, odgovorila mu je trgovka, „toda pomislite: z vašimi dohodki vendar ne morete preživljati moje hčerke. Moja hči vam utegne biti naklonjena, ker ste pošten in zal mladenič, vendar postane sčasoma zakon žalosten, ako se nima kaj ugrizniti.“

„Zlasti sedaj, ko je dobila Minka nove zobel“ oglasil se je sedemletni bratec.

Lahkoživcev mesečni obračun.

5 steklenic tinkture za lase	K 15.—
„Charis“ za osveženje polti	„ 6.—
1 škatljico „Salaperlen“	„ 2.—
2 steklenici „Nerv Bayrum“	„ 1.—
6 svilnatih srajc	„ 50.—
Prstani, uhani, zapestnice za Fanči,	
Berto, Emo itd.	„ 290.—
Alimentacije	„ 100.—
Razni stroški za zdravnike, zdravila,	
masažo itd.	„ 123.—
Skupaj	K 589.—

DOBRI PRIJATELJ.

Franjo je bil čeden mladenič in filozof. Nahajal se je baš na božičnih počitnicah v Ljubljani.

Ljubil je v svojem mladostnem navdušenju ves svet, a najbolj pa seveda — deklice.

Nekega večera, ko je pohajkoval po ljubljanskih ulicah, zapazil je nenadoma kakih osemnajst let staro deklico pred seboj. Sveža je bila, kakor mlado jutro, lepa ko večernica, vitka ko jelka, zato je Franjo sklenil na tihem, zasledovati jo tako dolgo, da se mu ponudi prilika, jo ogovoriti.

Šla je čez Francišškanski most, pred Prešernovim spomenikom pa je obstala ter se začela ozirati naokoli.

„Zdaj ali nikoli,“ mislil si je Franjo. „Deklica ima gotovo tu pri Prešernovem spomeniku dogovorjen sestanek. Poskusimo srečo.“

„Gospica, oprostite, da vas nadlegujem, toda zadeva je važna. Vi gotovo tu pričakujete nekoga — kaj ne?“

„Ne, toda vsekako, ne vem —“ odgovarjala je zmedeno.

„No, potem sem pa prav prišel!“

„Ali Rajkota ne bo? Kaj se mu je pa pripetilo?“ vprašala je preplašeno.

Franjo je svojo stvar dobro razumel. Torej Rajko mu je ime.

„Da, da, Rajko je zadržan,“ lagal je Franjo. „Povedati sem vam prišel, gospica Klara.“

„Saj jaz nisem Klara, temveč Mici!“

„Prav, prav, zmotil sem se. Kar naglo mi podajte roko. Ljudje so nas začeli opazovati. Hočem vam takoj vse pojasniti.“

In oprijela se ga je ter sta šla po Prešernovih ulicah in dalje po Latermanovem drevoredu. Kako ji je Franjo pojasnjeval toinono, ne vem, a mudila sta se precej dolgo, ko sta se pa vračala proti mestu, oklenila se ga je Mici okoli vratu ter mu zašepetala na uho: Franjo, ali veš, kaj si ti?“

„Ne, to ne vem!“

„Lump in pa še velik!“

„Že mogoče, toda vprihodnje bo varneje, ako se bova shajala za Radeckega spomenikom, da ne prideva z Rajkom v konflikt.“

In od tedaj vidim Mici vsak ponedeljek in četrtek okoli osmih zvečer za Radeckijevim, ob torkih in petkih pa za Prešernovim spomenikom.

NESPORAZUMLJENJE.

Poročnik Komar je predaval v šoli zbranemu mnoštvu o vojaških dolžnostih ter poudarjal zlasti, česa naj se vojak ogiblje.

Zelo obširno je govoril o „kvartopircih“. Koliko nesreče so že povzročile kvarte, kako pospešujejo lahkomišljenost, povzročajo prepire i. t. d.

Ko je končal svoje predavanje, oddahnil se je nekoliko, na to pa zaklical: „Prostak Čebula, povejte mi, zakaj ne sme vojak kvartati!“

„Prav imate, gospod poročnik; tudi jaz ne vem, zakaj bi ne smel vojak kvartati!“ odgovoril je Čebula.

Sedanja zvestoba.

— „Ali boš vedno moja, Jelica, samo moja?“

— „Ako boš priden, bom tvoja najmanj do konca predpusta!“

Lahkomiselnik.

— „Toraj, Ferdo, ti res nočeš privoliti v razdružitev najinega zakona! Zakaj vendar ne?“

— „Zato, ker se bojim, da bi se potem v svoji lahkomišljenosti še enkrat ne oženil!“

Hudomušnost.

Pesnik: „Zadnjič sem sedel ob morju baš ko je divjal silen vihar, ter sem pesnil pesem na razburkano morje. Vihar je besnel čimdalje bolj in — — —“

Prijatelj: „Ni čuda! Ko bi ti name pesnil kako pesem bi tudi zbesnel!“

Američanska snubitev.

— „Pomislite, gospodična Slavka, vsako leto si prislužim najmanj eden milijon kron!“

— „Nič za me; tako bi morala čakati še kakih dvajset let!“

Točno pojasnilo.

„Ti, kakšni so pa kaj častniki tukajšnje garnizije?“

„Prav ljubeznivi gospodje, razven enega.“

„Kaj pa je s tem?“

„Tega ravno še ne poznam.“

Nepremišljeno.

Gospica: „Gospod Boris, čemu me neprenehoma ogledujete; jejte raje, sicer se bo juha docela ohladila!“

Gospod: „Gospodična, ljubim vas tako silno, da mi preide ves tek, kadar vas pogledam!“

Sadunosni pogovor.

„Vaš sin se je torej oženil?“

„Da; pripeljal mi je domov neko kmečko p o m a r a n č o. Jaz sem bil pač primoran ugrizniti v to kislo j a b o l k o ter sem privolil v zakon. Takoj po poroki sta pobrala svojih pet č e š p e l j ter sta se podala v dežel o c i t r o n na poročno potovanje. Kmalo pa je moj sin spoznal, da z njegovo ženo ni dobro č r e š e n j zobati in si je poželed druge žene, toda g r o z d j e mu visi sedaj previsoko.“

Starostne stopinje.

„Kaj pa vi mislite o gospe Y?“

„Gospa Y? — Ona je stara p e t d e s e t l e t, a laže se, da jih je šele š t i r i d e s e t, obnaša se, kakor da bi jih bila šele t r i d e s e t, oblači se, kakor d v a j s e t l e t n o dekle, neumna je pa, kakor d e s e t l e t n o dete.“

Izdala ga je.

D a m a (pisarniškemu slugi v predsobi): „Ali bi lahko govorila z gospodom svetnikom?“

S l u g a: „Lepim damam je gospod svetnik vedno na razpolaganje!“

D a m a: „Dobro; potem mu pa javite, da želi z njim govoriti — njegova soproga!“

Preračunjeno.

„Vsi zdravniki pravijo, da moj ljubimec baron Boris ne bo živel čez tri tedne — obljubim mu torej z lahko vestjo — zvestobo do groba.“

Razumljivo.

— „Ti ne veš, kako moja žena zapravlja. Ako ji dam danes desetak, jutri ga že nima!“

— „Razumljivo; saj veš, da ženske ne morejo ničesar zase prihraniti!“

Naivna.

Mlada gospa: „Ti niti ne verjameš, kako silno kratkoviden je moj soprog. Dva-krat se je zmotil ta siromak tako, da je poljubil služkinjo namesto mene!“

O joj!

- „Česa pa iščete med inserati?“
- „Novega blagajnika iščem.“
- „Kje pa je vaš dosedanji blagajnik?“
- „Tudi tega iščem, a ga ne morem najti.“

Laskavo.

„Če se ne motim, me ima milostiva za čisto navadnega bedaka.“
„Motite se, gospod, imam vas za nenavadnega.“

Ni tako hudo.

Gospod (krošnjarju): „Večna hoja gori in doli po stopnjicah vas mora silno utruditi!“

Krošnjar: „Eh, ni tako hudo! Gori že prilezem, doli me pa navadno vržejo.“

„To vse ljubezen st'ri.“

Gospa Klepetulja je tako silno zaljubljena v svojega moža, da trdi, da celo smrči melodično.

Vabilo na naročbo.

Z letošnjim letnikom je „Jež“ nastopil šesto leto svojega bodečega življenja. Da se je „jež“ v tem času zredil in odebelil, sicer ne moremo trditi; kajti, da tako zlo ne zadene kak slovenski list, za to že skrbe — naročniki. Smelo pa trdimo, da je „Jež“ v tej svoji dobi postal čil in krepak tako, da mu več ne škoduje vsaka sapica — in to je dovolj!

Kakor se je vsak naročnik doslej prepričal, „Jež“ ni krvoločna žival, zlasti ne hrepeni po krvi nedolžnih; ako pa včasih s svojimi iglami zbode tega ali onega, gotovo si je dotičnik sam kriv in zato naj ne zvrča krivde na „Ježa“ in mu ne podtika zlobnosti, temveč naj se potrka skesano na prsi ter se poboljša.

Tudi vbodoče bo „Jež“ hodil vsako prvo in tretjo soboto v mesecu svojo pot ne oziraje se niti na desno niti na levo. Visokost mogočnika ga ne bo plašila in ne bo se valjal pred njim v prahu; zato pa se nadeja, da ga bodo vedeli pravični Slovenci ceniti in materialno in duševno podpirati. Saj „Jež“ je skromen in ne zahteva milijonov, kakor kak vojni minister; zadovoljen je, ako mu pošlje vsak zavedni Slovenec po

6 kron na leto,

ali pa po

3 krone na pol leta.

To malenkost pa si bo vendar mogel vsak Slovenec utrpeti, komur ni kranjska klobasa in dolenjski cviček edini in najvišji ideal na tem božjem svetu, zlasti še zato, ker je „Jež“ sedaj edini slovenski šaljivi list.

Uredništvo in založništvo.